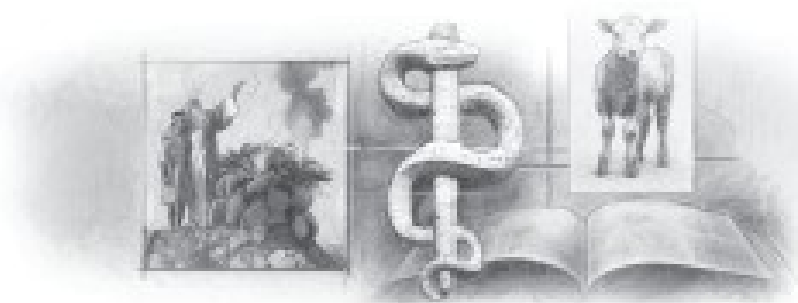

Nền Tảng Sáng Thế Ký

Kinh Thánh Nghiên Cứu: Ê-sai 40:7, 8; Sáng thế Ký 22:1-13; Giăng 3:16; Khải huyền 5:5-10; 1 Cô-rinh-tô 15:15-19; Khải huyền 12:1-9.

Câu Gốc: “Qua ngày sau, Giăng thấy Đức Chúa Jêsus đến cùng mình, thì nói rằng: Kìa, Chiên con của Đức Chúa Trời, là Đấng cất tội lỗi thế gian đi” (Giăng 1:29).

Một trong những vấn đề chính với các cách giải thích hiện đại về các lời tiên tri của Kinh Thánh, chẳng hạn như trong sách Khải huyền, là họ không hiểu rõ nguồn gốc cổ xưa của sách này. Tác giả cho rằng độc giả đã có kiến thức về Cựu Ước và sử dụng các khái niệm rất quen thuộc đối với họ. Tuy việc nghiên cứu toàn bộ Kinh Thánh để tìm những đoạn tương tự với đoạn bạn đang nghiên cứu trong Khải huyền cũng hữu ích, có những đoạn cốt lõi giúp bạn hiểu rõ về cuốn sách này hơn các đoạn khác. Điều này đặc biệt đúng với sách Sáng thế Ký, nơi mô tả con đường mà qua đó thế giới của chúng ta đã rơi vào tội lỗi. Hầu hết các khái niệm chính trong Khải huyền đều xuất hiện—dưới một dạng nào đó—trong các chương mở đầu của Kinh Thánh.

Tuần này, chúng ta sẽ nghiên cứu một số khái niệm quan trọng của sách Khải huyền. Có rất nhiều khái niệm, vì vậy chúng tôi sẽ chọn một số ít để minh họa điểm quan trọng nhất là việc hiểu được nền tảng cổ xưa của sách Khải huyền, nhằm giúp người học Kinh Thánh nhìn thấy vô số sắc thái trong lời Chúa. Mỗi sắc thái có thể mang lại những bài học quan trọng về bản chất của con người, bản tính của Đức Chúa Trời, sự tranh chiến đang diễn ra trên vũ trụ, và trong cuộc sống của chúng ta nữa.

**Nghiên cứu bài học tuần này để chuẩn bị cho Sa-bát ngày 12 tháng 4.*

Nguyên Tắc “Đề Cập Đầu Tiên”

Hầu hết các chương trình học thuật đều bắt đầu bằng một khóa học khảo sát chung (thường được đánh số “101”), một khóa học bao gồm các nguyên tắc cơ bản và có một cái nhìn tổng thể sẽ tạo cơ sở cho việc nghiên cứu sâu hơn, để bạn có thể tìm hiểu sâu hơn về chủ đề này. Tương tự như vậy, khi đọc hết Kinh Thánh, bạn nhanh chóng phát hiện ra rằng Đức Chúa Trời cũng có một khóa khảo sát tổng quát trong sách Sáng thế Ký, nơi Ngài cung cấp những ý tưởng sẽ được nghiên cứu chi tiết hơn trong tất cả các phần còn lại của Kinh Thánh.

Nói chung, lần đầu tiên một khái niệm hoặc biểu tượng được đề cập đến trong Kinh Thánh—đặc biệt nếu nó được nêu lên trong các chương mở đầu của Sáng thế Ký—bạn sẽ khám phá ra rằng đoạn đó thiết lập sự hiểu biết chung về khái niệm trên và sẽ giúp bạn hiểu nó được sử dụng như thế nào sau này.

Một số học viên Kinh Thánh gọi đây là “luật đề cập đầu tiên”, mặc dù nó nên được gọi là một nguyên tắc (hoặc một khuôn mẫu) đúng hơn là một quy luật, bởi vì chắc chắn rằng nguyên tắc này không sắt đá nghiêm ngặt vì có nhiều trường hợp ngoại lệ. Có một khuôn mẫu xuất hiện, cả trong việc nghiên cứu Kinh Thánh nói chung, lẫn trong lời tiên tri trong Kinh Thánh, là Đức Chúa Trời dần dần khai thị ánh sáng cho con cái Ngài theo một trình tự qua dòng lịch sử, bắt đầu bằng một khái niệm cơ bản và sau đó mở rộng nó nhiều lần trong nhiều năm, thậm chí nhiều thế kỷ.

Đọc Ê-sai 40:7, 8; Ma-la-chi 3:6; và Hê-bơ-rơ 13:8. Bạn có thể rút ra nguyên tắc nào từ những câu Kinh Thánh này để giúp bạn tập trung vào việc nghiên cứu lời tiên tri của mình một cách đúng đắn?

Phần lớn thế giới hiện đại nói về “tính chân thật” thay vì “sự thật”, bởi vì người ta cho rằng “sự thật” là một thứ dễ uốn nắn và có thể thay đổi theo thời gian. Hoặc, trong một số trường hợp, chính khái niệm “sự thật” cũng bị coi là đáng nghi ngờ.

Tuy nhiên, khi Đức Chúa Trời thiết lập lẽ thật, Ngài không thay đổi ý của Ngài. Một khi Ngài bắt đầu dạy dỗ lẽ thật cho dân sự, chúng ta có thể tin chắc rằng việc lặp lại cùng một nguyên tắc hoặc chủ đề trong Kinh Thánh, không làm thay đổi ý nghĩa của nó mà ngược lại còn làm sáng tỏ thêm ý nghĩa đó. Do đó, khi nghiên cứu lời tiên tri, thật chí lý nếu chúng ta tìm cách hiểu thêm về sách Sáng thế Ký, nơi nhiều khái niệm chính được giải thích lần đầu tiên. Sau đó, chúng ta sẽ dùng sự hiểu biết về nền tảng này để khám phá phần còn lại của Kinh Thánh.

Tại sao vô cùng quan trọng là chúng ta không cho phép bất cứ ai, hay bất cứ điều gì, dù nghe trôi chảy hay hợp lý đến đâu, làm suy giảm đức tin của chúng ta nơi Kinh Thánh và những lẽ thật không thể sai lầm mà Kinh Thánh dạy? Những cách tinh tế nào có thể làm giảm đức tin?

Thấu Hiểu Tình Yêu của Đức Chúa Trời

Một phần của việc thừa hưởng bản tính tội lỗi là nhận thức của chúng ta về vũ trụ bị ảnh hưởng bởi sự ích kỷ và kiêu ngạo của chính chúng ta. Hiển nhiên là chúng ta nhìn thế giới từ góc nhìn hạn hẹp của mình, thay vì từ góc nhìn toàn diện của Chúa. Có lẽ không có khái niệm nào bị hiểu sai bởi nhân loại tội lỗi nhiều hơn là “tình yêu.” Văn hóa đại chúng thường đề cao một cách hiểu rất phổ biến về tình yêu xoay quanh sự thỏa nguyện vị kỷ, thay vì sự quan tâm đến người khác. Lỗi suy nghĩ này khiến chúng ta khó lòng hiểu được tình yêu từ góc nhìn của Chúa.

Hiểu được bản chất của tình yêu là điều cần thiết để hiểu lời tiên tri Kinh Thánh. Một trong những chủ đề cơ bản về thiện ác đấu tranh là sự tồn tại của sự hiểu lầm đáng kể về bản tính của Chúa. Cuối cùng bà Ellen G. White đã kết luận sách *Thiện Ác Đấu Tranh* như sau: “Toàn thể vũ trụ được thanh lọc. Mọi loài thọ tạo cùng nổi lên nhịp điệu hòa hợp và hoan hỉ. Từ Ngài, là Đấng tạo ra muôn vật, sự sống, ánh sáng và sự vui mừng tuôn tràn ra khắp không gian vô tận. Từ một nguyên tử nhỏ nhất đến một thế giới vĩ đại nhất, mọi vật sống động hay bất động, trong nét đẹp và niềm vui trọn vẹn, đều đồng thanh tung hô: Đức Chúa Trời là sự yêu thương.”—*Thiện Ác Đấu Tranh*, tr. 600.

Đọc Sáng thế Ký 22:1–13. “Tình yêu thương” được nhắc đến lần đầu tiên trong Kinh Thánh ở Sáng thế Ký 22:2. Câu chuyện này dạy chúng ta điều gì về bản chất yêu thương của Đức Chúa Trời?

Đôi khi, ngoài việc tìm thấy sự xuất hiện lần đầu tiên của một khái niệm trong Kinh Thánh, cũng có thể hữu ích nếu tìm thấy khái niệm đó lần đầu tiên được đề cập đến trong từng sách riêng lẻ của Kinh Thánh – đặc biệt là trong các sách Phúc âm. Trong Ma-thi-ơ 3:17, Mác 1:11, Lu-ca 3:22 và Giăng 3:16, chúng ta thấy “tình yêu thương” lần đầu tiên đề cập đến trong mỗi Phúc Âm.

Ví dụ, lần đầu tiên đề cập đến “tình yêu thương” trong Giăng (*Giăng 3:16*) đặc biệt mang tính soi sáng: nó dường như ám chỉ câu chuyện về người trẻ Y-sác trên bàn thờ. Đức tin của ông Áp-ra-ham nơi Đức Chúa Trời đến mức ông tin cậy Ngài, chọn tin rằng Đức Chúa Trời có thể khiến con trai ông sống lại, nếu ông chịu hy sinh con trai mình (*Hê-bơ-rơ 11:19*). Nó báo trước về tình yêu của Đức Chúa Trời dành cho nhân loại. Ngài yêu thương chúng ta đến mức “ban Con Một của Ngài” (*xem Sáng thế Ký 22:2, 12, 16*)—và sau đó Ngài sống lại từ cõi chết. Như vậy, chúng ta được mặc khải về loại tình yêu mà Đức Chúa Trời dành cho chúng ta, ấy là tình yêu quên mình.

Làm thế nào chúng ta có thể bắt đầu thể hiện tình yêu hy sinh như Chúa dành cho chúng ta đối với người khác? Tại sao loại tình yêu này lại không dễ dàng đối với hầu hết chúng ta?

Câu Hỏi của Y-Sác: Chiên Con Ở Đâu?

Lần đầu tiên Kinh Thánh đề cập đến *seh* (tiếng Do Thái: một con cừu non) xảy ra trong cùng một câu chuyện với lần đầu tiên đề cập đến tình yêu trong Sáng thế Ký 22. Tất nhiên, con cừu, là một trong những biểu tượng phổ biến nhất được tìm thấy trong sách Khải huyền, nơi Đức Chúa Giê-su được gọi là “Chiên Con” hơn hai mươi lần. Một trong những cảnh quan trọng nhất của Khải huyền—sự thăm viếng Ngai của Đức Chúa Trời trong chương bốn và năm—Chiên Con giữ vai trò trung tâm.

Đọc Sáng thế Ký 22:7, 8; Xuất Ê-díp-tô Ký 12:3–13; và Khải huyền 5:5–10. Câu chuyện Y-sác cận kề với sự hy sinh, giúp bạn hiểu chiên con được dùng một cách tượng trưng như thế nào? Câu chuyện này liên quan thế nào đến những gì Giảng nhìn thấy trong Khải huyền 5?

Lần đầu tiên đề cập đến *seh* (Chiên Con) trong Kinh Thánh là câu hỏi của Y-sác: “Chiên Con ở đâu?” (*Sáng thế Ký 22:7*). Điều thú vị là phần còn lại của Kinh Thánh trả lời câu hỏi đó một cách chi tiết. Ba mươi tám sách khác của Cựu Ước, dẫn người đọc đi theo con đường mà qua đó câu hỏi của Y-sác được trả lời dần dần với những dữ kiện ngày càng chi tiết hơn, từ các nghi lễ Lễ Vượt Qua đến công việc đầu tiên của Đa-vít trở đi. Toàn bộ câu chuyện được nhấn mạnh bằng vô số lời tiên tri về Đấng Mê-si, cung cấp câu trả lời cho câu hỏi của Y-sác. Sau đó, trong Tân Ước, câu hỏi đã được giải đáp khi Đức Chúa Giê-su xuất hiện bằng xương bằng thịt, phụng sự dân Ngài và cuối cùng hy sinh mạng sống của mình trên thập tự giá.

Trong khi đó, hãy xem Chiên Con lần đầu tiên đề cập đến trong Phúc âm Giảng (*Giăng 1:29–34*). Có vẻ như Giảng Báp-tít đang đích thân trả lời câu hỏi của Y-sác và bối cảnh không thể thích hợp hơn. Tội nhân ăn năn và chìm mình xuống nước để làm lễ báp-têm, tượng trưng cho sự chết của tội nhân và bắt đầu một đời sống mới. Trong bối cảnh này, Đức Chúa Giê-su, Chiên Con của Đức Chúa Trời, hiện ra và theo lời kể của sách Ma-thi-ơ, các tầng trời mở ra để loan báo về Ngài: “Tức thì có tiếng từ trên trời phán rằng: Này là Con yêu dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đàng” (*Ma-thi-ơ 3:17*). Hãy để ý đến tiếng phán của một thiên sứ Chúa, cũng từ trên trời công bố giải pháp cho vấn đề của Áp-ra-ham và Y-sác (*Sáng thế Ký 22:11–14*).

Khi bạn dệt tất cả các sợi chỉ lại với nhau, bạn sẽ thấy rõ ràng rằng Đức Chúa Giê-su, là Chiên Con Đức Chúa Trời, là Đấng Chết Thay cho mọi người. Điều đó làm sáng tỏ sự hiểu biết của chúng ta về Chiên Con bị giết trong Khải tượng của Giảng.

Tại sao biết Đức Chúa Giê-su là Đấng Chết Thay của chúng ta lại là nền tảng cho sự cứu rỗi? Bạn có hy vọng gì nếu không có Ngài, nếu không có Đấng chết thay cho bạn, đặc biệt là trong sự phán xét?

Đổi Phó Sự Chết

Có lẽ điều tàn nhẫn nhất khi sống trong một thế giới xa rời Đấng Tạo Hóa, là sự chết luôn lẫn khuất trong cuộc sống của mỗi người, sẵn sàng ập đến bất cứ lúc nào. Đó là “hậu quả của tội lỗi,” hình phạt mà chúng ta phải chịu khi bị tách rời khỏi nguồn sống duy nhất của vũ trụ: Đấng Tạo Hóa. Vì vậy, sự chết đóng vai trò quan trọng trong các lời tiên tri Kinh Thánh, không chỉ về sự tồn tại của cái chết mà quan trọng hơn là giải pháp, và giải pháp ấy chỉ tìm thấy trong Đức Chúa Giê-su qua sự chết và phục sinh của Ngài.

Cả hai lần đầu tiên Kinh Thánh đề cập đến sự chết cũng như khi nó xảy ra lần đầu tiên, đều làm sáng tỏ về chủ đề quan trọng này trong lời tiên tri. Chúng giúp ta nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề tội lỗi và cung cấp cho chúng ta những công cụ quan trọng, để hiểu giải pháp mà Đức Chúa Trời đã ban cho nhân loại tội lỗi.

Đọc Sáng thế Ký 2:15–17, Sáng thế Ký 4:8–15, 1 Cô-rinh-tô 15:15–19 và Khải huyền 1:18. Những đoạn này—bao gồm lần đề cập đầu tiên và sự xuất hiện của sự chết—cho chúng ta biết lý do tại sao con người chết, cách Đức Chúa Trời nhìn sự chết và giải pháp của Ngài dành cho vấn đề này là gì?

Chúng ta thường nói, “Chết chỉ là một phần của cuộc sống”. Đó là một lời nói dối. Sự chết là đối lập của sự sống, sự hủy hoại cuộc sống; nó là một kẻ xâm nhập không bao giờ được cho là một phần của cuộc sống. Ngay cả khi chúng ta đã quen với sự chết, lòng chúng ta vẫn phản kháng mạnh mẽ khi chúng ta nhìn thấy nó, như thể loài người vẫn nhận thức rằng có điều gì đó sai trái với nó. Có những trường hợp sự chết lại càng làm cho ta thêm thương tâm hơn, chẳng hạn khi một đứa trẻ qua đời. Thông thường, chúng ta cho rằng cha mẹ sẽ ra đi trước con cái, và chúng ta đã chấp nhận đó là trật tự tự nhiên.

Tuy nhiên, sự chết đầu tiên được ghi lại trong Kinh Thánh đi ngược lại với quy luật thông thường vừa kể trên. Trước khi A-đam và Ê-va trải qua sự chết, họ đã trải qua bi kịch về sự chết khi đứa con công bình của họ bị đứa con bất chính sát hại. Đó là một sự chết thật bất công.

Hãy nghĩ về Đức Chúa Giê-su, người công bình bị kẻ ác sát hại, và A-bên cũng vậy. Sự chết nào có thể bất công hơn sự chết của Đức Chúa Giê-su? Người ta có thể tìm thấy những điểm tương đồng nào khác giữa sự chết của A-bên và sự chết của Ngài trên thập tự giá? Bản chất sự chết của A-bên có thể giúp chúng ta hiểu lý do tại sao Chúa Giê-su có “chìa khóa âm phủ và sự chết” và những gì Đức Chúa Trời ban cho chúng ta nơi Ngài?

Nếu không chiến thắng được quyền lực của sự chết thì tại sao cuộc sống của chúng ta cuối cùng lại trở nên vô nghĩa và phù du? Lẽ thật này dạy chúng ta điều gì về việc chúng ta nên biết ơn những gì Đức Chúa Giê-su đã làm cho chúng ta?

Con Rắn

Chủ đề thờ phượng là một trong những đề tài quan trọng trong sách Khải huyền. Kẻ khởi đầu và thúc đẩy các hệ thống thờ phượng sai lầm được xác định là “con rồng” (*Khải huyền 13:2-4*), và việc miêu tả con thú này như một con rắn không phải là ngẫu nhiên. Điều đó rõ ràng đưa chúng ta trở lại với vườn Ê-đen, nơi con rắn đã xâm nhập và thuyết phục A-đam và Ê-va đi theo để chống lại Đấng Tạo Hóa.

So sánh Sáng thế Ký 3:1-5 với Khải huyền 12:1-9. Các chủ đề chung trong mỗi câu chuyện là gì? Làm sao những chi tiết về con rắn được đề cập đến trong Sáng thế Ký giúp chúng ta hiểu sâu hơn về những vấn đề đã dẫn đến cuộc chiến trên trời như được nhắc đến trong sách Khải huyền?

Có hai câu chuyện trong Kinh Thánh kể về việc Sa-tan dẫn dắt cả thế giới đi lạc lối. Trong Sáng thế Ký, vào thời điểm chỉ có hai người tồn tại; và sau đó là lời kể trong Khải huyền 12 và 13, nơi Sa-tan được xác định là kẻ “lừa dối cả thế gian” (*Khải huyền 12:9*) và là kẻ trao quyền lực cho con thú và dẫn dắt “cả thế gian” đến tôn thờ nó (*Khải huyền 13:2, 3*). Một trong những chủ đề được tìm thấy trong lời tiên tri trong Kinh Thánh là bản chất không thay đổi của cuộc chiến giữa Thiện và Ác. Bản tính và Lời của Đức Chúa Trời chẳng hề thay đổi, và những tham vọng của ma quỷ cũng vậy.

May thay, vì bản chất của cuộc chiến giữa Thiện và Ác không thay đổi, và vì chúng ta có các lời tiên tri chỉ dẫn rõ ràng từ Kinh Thánh, người theo Chúa có thể nhận biết và phân biệt được các xu hướng để nhìn thấy những nguy cơ tâm linh trước mắt mình. Đức Chúa Trời sẽ luôn luôn là chính Ngài và điều tương tự cũng xảy ra với Ma quỷ. Ma quỷ có thể thay đổi hình dạng khác nhau, nhưng qua hàng ngàn năm lịch sử con người bị sa ngã, kết hợp với cảnh tiên tri trong Khải huyền, chúng tỏ rằng Sa-tan không bao giờ từ bỏ âm mưu xấu xa đã từng thực hiện tại vườn Ê-đen. Đức Chúa Trời đã hứa ban cho chúng ta sự khôn ngoan và sự phán đoán (*Gia-cơ 1:5*), và với sự bảo đảm từ Kinh Thánh, chúng ta sẽ không bị mê hoặc bởi những lời dối trá của ma quỷ. Tuy nhiên, đáng tiếc là nhiều người vẫn mắc phải và rất nhiều người—phần lớn—cũng sẽ, sẽ bị lừa dối.

Hãy suy nghĩ về việc văn hóa thay đổi theo thời gian. Các tiêu chuẩn xã hội biến đổi; những điều một thời được chấp nhận lại có thể trở thành không chấp nhận, và ngược lại. Bởi vì các vấn đề nền tảng và các nhân vật dự phần trong cuộc chiến giữa Thiện và Ác vẫn vậy, không thay đổi, người theo Chúa nên cân nhắc những gì khi tìm hiểu về các trào lưu văn hóa? Ví dụ, những lời dối trá của ma quỷ như “bạn sẽ không chết” và “bạn sẽ giống như các vị thần” - những lời này hiện đang được phổ biến như thế nào trong văn hóa hiện đại của bạn?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC: Đọc sách của bà Ellen G. White, chương “The Revelation,” tr. 578–581, *The Acts of the Apostles*.

Trong khi nhiều tôn giáo trên thế giới chỉ xoay quanh các ý niệm trừu tượng, thì những ý tưởng Cơ Đốc giáo lại được gắn chặt với những sự kiện lịch sử mạnh mẽ. Kinh Thánh là câu chuyện về Đức Chúa Trời tương tác với nhân loại xuyên suốt lịch sử, và qua việc nghiên cứu những sự tương tác hàng ngàn năm này, chúng ta có thể học được rất nhiều về bản tính không thay đổi của Đức Chúa Trời.

Tuy nhiên, đôi khi Cơ Đốc nhân phản nản rằng họ cảm thấy mệt mỏi khi phải nghe những điều giống nhau lặp lại. Đôi khi, nghe những thông điệp tiên tri đặc biệt được rao giảng công khai, chúng ta nghĩ rằng mình đã nghe rồi và không có gì mới để học.

Tuy nhiên, thực tế là sứ điệp không thay đổi và nhất quán không có nghĩa là nó đơn giản hoặc không có gì cần hiểu thêm. Hoàn toàn ngược lại: Khi bạn đang nghiên cứu các thông tin được chuyển đến chúng ta từ tâm trí của một Đấng Vô Hạn, bạn sẽ lập tức phát hiện ra rằng mình sẽ không bao giờ hiểu hết một chủ đề tưởng như đơn giản.

Bà Ellen G. White cho biết một trong những lý do sách Khải huyền được viết là để gắn kết Hội Thánh Cơ Đốc với thông điệp lịch sử của quyển sách này đến đời đời. “Một số người trẻ hấu việc Chúa [lúc đó]... đã cảm thấy chán nản với những lẽ thật thường xuyên được nhắc đi nhắc lại. Họ khao khát điều gì đó mới mẻ và thu hút sự chú ý của họ, vì vậy đã cố gắng giới thiệu các phương diện mới của giáo điều.”—*The Acts of the Apostles*, tr. 580. Do đó, sách Khải huyền không chỉ là một cuốn sách nói về tương lai, mà còn là một cuốn sách nói về quá khứ, nhằm giữ cho chúng ta vững vàng trong đức tin, để không bị lạc lối trong nỗ lực tìm kiếm điều mới lạ theo ý mình.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Kinh Thánh luôn mang đến thông tin mới và sự hiểu biết mới. Làm sao để cân bằng mong muốn học hỏi điều mới với sự cần thiết của việc giữ vững những lẽ thật mà Chúa đã ban cho?
2. Hội thánh nên phản ứng thế nào trước những cách giải thích mới về lời tiên tri? Mặc dù chúng ta biết rằng luôn có nhiều điều phải học hỏi thêm, nhưng làm thế nào để chúng ta phân biệt được liệu ánh sáng mới là cần thiết hay chỉ là những thông tin nhất thời, thậm chí là lầm lỗi?
3. Trong Thế chiến thứ hai, khi một thủy thủ ở Thái Bình Dương nằm hấp hối, anh đã khóc với bác sĩ: “Tôi là trẻ mồ côi. Khi tôi chết ai sẽ nhớ đến tôi?” Bác sĩ trả lời: “Tôi sẽ luôn nhớ đến anh”. Dù lời nói của bác sĩ có ý nghĩa đến đâu, sớm hay muộn ông cũng sẽ chết, và ký ức của ông về người thủy thủ mồ côi cũng sẽ mất đi. Làm thế nào lời tường thuật này giúp ta nhận ra sự vô ích và vô nghĩa của toàn bộ cuộc đời ta, nếu sự chết cuối cùng là dấu chấm hết cho mọi sự?